

Sygn. akt II Ka 247/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Arkadiusza Szewczaka

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2019 r.

sprawy **A. M.**

oskarżonej z art. 13 §1kk w zw. z art. 286§1kk w zb. z art. 190a§2kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 30 stycznia 2019 r. sygn. akt II K 1221/17

wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. J. 840 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym; zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa 1980 złotych opłaty za II instancję oraz obciąża ją wydatkami za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych.

Sygn. akt II Ka 247/19

UZASADNIENIE

A. M. została oskarżona o to, że:

I. w okresie od 12 listopada 2015 r. do 15 grudnia 2015 r. w nieustalonym miejscu ze skutkiem zaistniałym w W. i w S., woj. (...), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu wyrządzenia szkody osobistej i majątkowej M. J. usiłowała doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 2.000,00 zł firmę (...), w ten sposób, że po wcześniejszym wejściu w posiadanie dokumentów M. J. w postaci rachunku bankowego o numerze (...) oraz dokumentów aktywacyjnych do bankowości elektronicznej, podszyła się pod nią wykorzystując jej dane i złożyła w dniach 12 listopada i 15 grudnia 2015 r. za pośrednictwem internetu wnioski o udzielenie pożyczki w kwocie po 1.000,00 zł każda, czym wprowadziła w błąd pracowników (...)co do swojej tożsamości i zamiaru spłaty pożyczek lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na negatywną weryfikację, **tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk**

II. w dniu 21 grudnia 2015 r. w nieustalonym miejscu ze skutkiem zaistniałym w W. i w S., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu wyrządzenia szkody osobistej i majątkowej M. J. doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.800,00 zł firmę (...) sp. z o.o., w ten sposób, że po wcześniejszym wejściu w posiadanie dokumentów M. J. w postaci rachunku bankowego o numerze (...) oraz dokumentów aktywacyjnych do bankowości elektronicznej, podszyła się pod nią wykorzystując jej dane i złożyła w dniu 21 grudnia 2015 r. za pośrednictwem internetu wniosek o udzielenie pożyczki w kwocie 1.800,00 zł, czym wprowadziła w błąd pracowników (...) sp. z o.o. co do swojej tożsamości i zamiaru spłaty pożyczki, a następnie po wpłacie pieniędzy na w/w rachunek bankowy nie podjęła się spłaty pożyczki o numerze (...), **tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk**

III. w okresie od 30 grudnia 2015 r. do 4 stycznia 2016 r. w nieustalonym miejscu ze skutkiem zaistniałym w W. i w S., woj. (...), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu wyrządzenia szkody osobistej i majątkowej M. J. doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.000,00 zł firmę (...) SA., w ten sposób, że po wcześniejszym wejściu w posiadanie dokumentów M. J. w postaci rachunku bankowego o numerze (...) oraz dokumentów aktywacyjnych do bankowości elektronicznej, podszyła się pod nią wykorzystując jej dane i złożyła w dniu 30 grudnia 2015 r. za pośrednictwem internetu wniosek o udzielenie pożyczki w kwocie 1.000,00 zł, czym wprowadziła w błąd pracowników (...) SA. co do swojej tożsamości i zamiaru spłaty pożyczki, a następnie po wpłacie w dniu 04 stycznia 2016 r. pieniędzy na w/w rachunek bankowy nie podjęła się spłaty pożyczki o numerze (...), podrabiając przy tym podpisy M. J. na umowie pożyczki nr (...) i dokumencie doręczonym przez firmę kurierską (...) w postaci (...), **tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 190a § 2 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk**

IV. w dniu 18 stycznia 2016 r. w nieustalonym miejscu ze skutkiem zaistniałym w W. i w S., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu wyrządzenia szkody osobistej i majątkowej M. J. doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 400,00 zł firmę (...) sp. z o.o., w ten sposób, że po wcześniejszym wejściu w posiadanie dokumentów M. J. w postaci rachunku bankowego o numerze (...) oraz dokumentów aktywacyjnych do bankowości elektronicznej, podszyła się pod nią wykorzystując jej dane i złożyła za pośrednictwem internetu wniosek o udzielenie pożyczki, czym wprowadziła w błąd pracowników (...) sp. z o.o. co do swojej tożsamości i zamiaru spłaty pożyczki, a następnie po wpłacie pieniędzy na w/w rachunek bankowy nie podjęła się spłaty pożyczki o numerze (...), **tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk**

V. w dniu 21 grudnia 2015 r. w nieustalonym miejscu ze skutkiem zaistniałym w W. i w S., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu wyrządzenia szkody osobistej i majątkowej M. J. doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 985,00 zł firmę (...) pl. sp. z o.o., w ten sposób, że po wcześniejszym wejściu w posiadanie dokumentów M. J. w postaci rachunku bankowego o numerze (...) oraz dokumentów aktywacyjnych do bankowości elektronicznej, podszyła się pod nią wykorzystując jej dane i złożyła w w/w dacie za pośrednictwem internetu wniosek o udzielenie pożyczki w kwocie 1.000,00 zł, czym wprowadziła w błąd pracowników W. pl. sp. z o.o. co do swojej tożsamości i zamiaru spłaty pożyczki, a następnie po wpłacie pieniędzy na w/w rachunek bankowy nie podjęła się spłaty całości pożyczki o numerze (...), spłacając w dniu 22 grudnia 2015r. jedynie kwotę 15 zł, **tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk**

VI. w dniu 16 listopada 2015 r. w nieustalonym miejscu ze skutkiem zaistniałym w W. i w S., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu wyrządzenia szkody osobistej i majątkowej M. J. doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 900 zł firmę (...) sp. z o.o., w ten sposób, że po wcześniejszym wejściu w posiadanie dokumentów M. J. w postaci rachunku bankowego o numerze (...) oraz dokumentów aktywacyjnych do bankowości elektronicznej, podszyła się pod nią wykorzystując jej dane i złożyła w w/w dacie za pośrednictwem internetu wniosek o udzielenie pożyczki w kwocie 900,00 zł, czym wprowadziła w błąd pracowników (...) sp. z o.o. co do swojej tożsamości i zamiaru spłaty pożyczki, a następnie po wpłacie pieniędzy na w/w rachunek bankowy nie podjęła się spłaty pożyczki o numerze (...), **tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk**

VII. w okresie od 20 stycznia 2016 r. do 27 stycznia 2017 r. w nieustalonym miejscu ze skutkiem zaistniałym w W. i w S., woj. (...), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu wyrządzenia szkody osobistej i majątkowej M. J. doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.000,00 zł firmę (...) sp. z o.o., w ten sposób, że po wcześniejszym wejściu w posiadanie dokumentów M. J. w postaci rachunku bankowego o numerze (...) oraz dokumentów aktywacyjnych do bankowości elektronicznej, podszyła się pod nią wykorzystując jej dane i złożyła w dniach 20 stycznia i 27 stycznia 2016 r. za pośrednictwem internetu wnioski o udzielenie pożyczki w kwocie 800 zł i 200 zł, czym wprowadziła w błąd pracowników (...) sp. z o.o. co do swojej tożsamości i zamiaru spłaty pożyczki, a następnie po wpłacie pieniędzy na w/w rachunek bankowy nie podjęła się spłaty całości pożyczki o numerze (...), **tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk**

VIII. w dniu 20 stycznia 2016 r. w nieustalonym miejscu ze skutkiem zaistniałym w W. i w S., woj. (...), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu wyrządzenia szkody osobistej i majątkowej M. J. doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 2.400,00 zł firmę (...) sp. z o.o., w ten sposób, że po wcześniejszym wejściu w posiadanie dokumentów M. J. w postaci rachunku bankowego o numerze (...) oraz dokumentów aktywacyjnych do bankowości elektronicznej, podszyła się pod nią wykorzystując jej dane i złożyła w dniu 20 stycznia 2016 r. za pośrednictwem internetu dwa wnioski o udzielenie pożyczki w kwocie po 2.000,00 zł, czym wprowadziła w błąd pracowników (...) sp. z o.o. co do swojej tożsamości i zamiaru spłaty pożyczki, a następnie po wpłacie pieniędzy w łącznej kwocie 2.400,00 zł na w/w rachunek bankowy nie podjęła się spłaty pożyczek o numerach (...), (...), **tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk**

IX. w okresie od 09 listopada 2015 r. do 24 lutego 2016 r. w nieustalonym miejscu ze skutkiem zaistniałym w W. i w S., woj. (...), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu wyrządzenia szkody osobistej i majątkowej M. J. usiłowała doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 2.000,00 zł firmę (...) sp. z o.o., w ten sposób, że po wcześniejszym wejściu w posiadanie dokumentów M. J. w postaci rachunku bankowego o numerze (...) oraz dokumentów aktywacyjnych do bankowości elektronicznej, podszyła się pod nią wykorzystując jej dane i złożyła w dniach 09 listopada 2015r., 24 lutego 2016r. za pośrednictwem internetu wnioski o udzielenie pożyczki w kwocie po 1.000,00 zł każda, czym wprowadziła w błąd pracowników (...) sp. z o.o. co do swojej tożsamości i zamiaru spłaty pożyczek lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na negatywną weryfikację, **tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk.**

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 30 stycznia 2019 r.:

I. oskarżoną **A. M.** uznał za winną dokonania zarzucanych jej aktem oskarżenia czynów, przy czym zmienił opis czynu z pkt VII a/o przyjmując że został on popełniony w okresie od 20 stycznia 2016 r. do 27 stycznia 2016 r. oraz z opisu czynu z pkt. VIII a/o wyeliminował słowa „w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru” i przyjął że poszczególne czyny wyczerpały dyspozycję:

- **I, IX** - art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk;
- **II, IV, V, VI, VIII** – art. 286 § 1 kk w zb. z art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;
- **III** – art. 286 § 1 kk w zb. z art. 190a § 2 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk;
- **VII** - 286 § 1 kk w zb. z art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk;

i za czyny te przyjmując, że zostały popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, to jest w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk skazał oskarżoną na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk w

zw. z art. 91 § 1 kk na karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 złotych;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił wobec oskarżonej na okres próby wynoszący 3 lata;

III. na podstawie art. 72 § 1 pkt. 1 kk zobowiązał oskarżoną do pisemnego informowania Sądu Rejonowego w Siedlcach Sekcja Wykonawcza o przebiegu okresu próby raz na 3 miesiące, pierwszy raz po upływie 3 miesięcy od daty uprawomocnienia się wyroku;

IV. na podstawie art. 73 § 1 kk oddał oskarżoną w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

V. na podstawie art. 46 § 2 kk orzekł wobec oskarżonej na rzecz pokrzywdzonej M. J. nawiązki w wysokości:

- za czyn z pkt I a/o w wysokości 1.000 złotych;
- za czyn z pkt II a/o w wysokości 1.000 złotych
- za czyn z pkt III a/o w wysokości 1.000 złotych
- za czyn z pkt IV a/o w wysokości 1.000 złotych
- za czyn z pkt V a/o w wysokości 1.000 złotych
- za czyn z pkt VI a/o w wysokości 1.000 złotych
- za czyn z pkt VII a/o w wysokości 1.000 złotych
- za czyn z pkt VIII a/o w wysokości 1.000 złotych
- za czyn z pkt IX a/o w wysokości 1.000 złotych

VI. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonej na rzecz niżej wymienionych pokrzywdzonych obowiązek częściowego naprawienia szkody poprzez zapłatę:

- za czyn z pkt VI a/o na rzecz (...) sp. z o.o. kwoty 500 złotych
- za czyn z pkt VII a/o na rzecz (...) Finanse sp. z o.o. kwoty 500 złotych

VII. zasądził od oskarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. J. kwotę 840 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego;

VIII. zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 złotych tytułem zwrotu wydatków postępowania i 1.980 złotych tytułem opłaty.

Apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł **obrońca oskarżonej A. M.**. Zaskarżając wyrok w całości na korzyść oskarżonej, orzeczeniu temu zarzucił naruszenie przepisów postępowania w postaci:

1) art. 7 kpk polegającą na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów i orzeczeniu o winie oskarżonej wyłącznie na podstawie poszlak obciążających oskarżoną, nie uwzględniając zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a także nieobdarzenie walorem wiarygodności wyjaśnień oskarżonej, w których twierdziła, że podrobiła podpis M. J. na umowie pożyczki i dokumencie (...), jednak odbyło się to na wyraźną prośbę pokrzywdzonej i za jej zgodą, a co do reszty zarzucanych jej czynów stanowczo zaprzeczyła ich popełnieniu;

2) art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów i przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonej M. J. w zakresie popełnienia przez oskarżoną szeregu zarzucanych jej czynów, podczas gdy

pokrzywdzona stwierdziła jedynie, że podejrzewa, że uczyniła to oskarżona posługując się jej danymi, a żaden inny dowód nie wskazuje bezpośrednio na dokonanie tychże przestępstw przez A. M.;

3) art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów i przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom świadka J. B., która stwierdziła jedynie, że pokrzywdzona zakładała konto bankowe w towarzystwie osoby trzeciej, nie pamiętała bowiem tej osoby, na skutek czego sąd bezzasadnie stwierdził, że zeznania te potwierdziły wersję pokrzywdzonej o tym, że zakładała rachunek bankowy z oskarżoną, która zabrała wszystkie dane niezbędne do dostępu do tego rachunku, podczas gdy osoba trzecia wskazaną przez świadka mógł być każdy, gdyż zeznania te, nawet w niewielkim stopniu, nie wskazują na oskarżoną i jej obecność podczas zakładania rachunku bankowego przez pokrzywdzoną,

4) art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów i przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom świadka M. K. i ustalenie na skutek jej zeznań takiego samego modus operandi oskarżonej, podczas gdy sprawa o sygn. akt II K 1024/17 toczącą się przed Sądem Rejonowym w Siedlcach nie została jeszcze zakończona, wobec czego wyciągnięty wniosek, że sposób działania oskarżonej wobec M. J. jest taki sam jak wobec M. K. jest zdecydowanie przedwczesny;

a w konsekwencji naruszenia przepisów postępowania mający wpływ na jego treść błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na:

a) ustaleniu, że oskarżona dysponując danymi dostępowymi do rachunku bankowego pokrzywdzonej oraz jej danymi osobowymi dokonała szeregu oszustw na szkodę podmiotów udzielających przez internet pożyczek i kredytów, podczas gdy żaden dowód bezpośrednio na powyższe nie wskazuje, zaś pokrzywdzona dysponuje jedynie podejrzeniami, co do sprawstwa oskarżonej, a postępowanie dowodowe nie potwierdziło także, że rachunek bankowy, adres mailowy oraz numery telefonów i numery IP służące do zaciągania pożyczek na dane osobowe pokrzywdzonej należy właśnie do oskarżonej, czego konsekwencją było bezpodstawne uznanie oskarżonej za winną przypisanych jej czynów. W konsekwencji podniesionych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanych jej czynów. W toku rozprawy apelacyjnej obrońca oskarżonej poparł apelację i wnioski w niej zawarte. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy. Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku, a ponadto wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego na rzecz oskarżycielki posiłkowej według norm przepisanych. Oskarżycielka posiłkowa przyłączyła się do stanowiska swojego pełnomocnika. Oskarżycielka posiłkowa przyłączyła się do stanowiska swojego pełnomocnika.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej A. M. wobec niezasadności zarzutów podniesionych w jej treści nie podlegała uwzględnieniu. Analiza treści środka odwoławczego wskazuje, że zarzuty skarżącego skierowane przeciwko zaskarżonemu orzeczeniu, oparte w szczególności na przesłankach odwoławczych wskazanych w art. 438 pkt 2 i 3 kpk, nie znajdują odzwierciedlenia w realiach tej sprawy, a tym samym brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku obrońcy o zmianę wyroku sądu I instancji poprzez uniewinnienie oskarżonej A. M. od popełnienia przypisanych jej czynów. W pierwszej kolejności zauważyć należy, że skarżący zarzucił sądowi I instancji naruszenie przepisu prawa procesowego w postaci art. 7 kpk wymieniając przy tym szereg okoliczności, które w jego ocenie, potwierdzają przedstawione przez niego tezy. Fakt, że stanowisko sądu rejonowego nie spełnia oczekiwań skarżącego, nie oznacza niewywiązania się przez ten sąd z obowiązku dokonania prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Nie odmawiając skarżącemu prawa do własnej oceny dowodów, odmiennej od tej, której dokonał sąd I instancji, zaznaczyć wyraźnie trzeba, że dopóki skarżący nie wykaże sprzeczności rozumowania sądu z zasadami logiki, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, jego zapatrywania na kwestię ustaleń faktycznych nie stanowią argumentu pozwalającego obalić ustaloną procesowo wersję zdarzenia. Sąd I instancji w sposób prawidłowy wywiązał się z obowiązku oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Trudność w prawidłowym rozstrzygnięciu o kwestii odpowiedzialności oskarżonej A. M. polegała na braku bezpośrednich dowodów jej sprawstwa. O ile zgodzić się należy ze skarżącym obrońcą, że sprawa niniejsza ma charakter poszlakowy to jednak ustalenie kluczowej kwestii,

jaką było sprawstwo oskarżonej, nie było niemożliwe. W sprawie zaistniał bowiem nierozzerwalny łańcuch poszlak, który doprowadził do nieodpartego wniosku o popełnieniu przez oskarżoną zarzuconych jej czynów.

Jednym z kluczowych dowodów kwestionowanych przez obrońcę oskarżonej były zeznania pokrzywdzonej M. J., które sąd I instancji prawidłowo ocenił jako spójne i wiarygodne. Podkreślić przy tym należy, że to właśnie M. J., a nie pozostali pokrzywdzeni, zainicjowała niniejsze postępowanie mające na celu wyjaśnienie zaistniałej sytuacji. Fakt, że w toku złożenia zeznań nie wskazała w sposób kategoryczny, że to oskarżona A. M. jest sprawcą przestępstw z aktu oskarżenia, a jedynie stwierdziła, że ją o to podejrzewa, w przekonaniu sądu II instancji, pozytywnie wpływa na ocenę jej relacji. W świetle charakteru tych zeznań trudno posądzić świadka o chęć bezpodstawnego obciążenia oskarżonej. M. J. przedstawiła okoliczności znajomości z A. M. oraz założenia rachunku bankowego w (...) S.A. dołączając wydruki z konta bankowego, kwestię sprawstwa oskarżonej pozostawiając do weryfikacji organom ścigania. Świadek wskazała przy tym, że A. M. zaoferowała jej prowadzenie wspólnej działalności gospodarczej, a rachunek bankowy, który pokrzywdzona założyła na swoje nazwisko miał właśnie temu służyć i z tego też względu przekazała ona dane do logowania się w systemie oskarżonej A. M. już w dniu podpisania umowy. Pokrzywdzona wskazała również, że to właśnie A. M. była osobą towarzyszącą jej przy podpisaniu umowy rachunku bankowego. Powyższe znalazło odzwierciedlenie w zeznaniach świadka J. B. – pracownika banku. J. B. z uwagi na fakt, że rzadko zajmuje się obsługą klientów, pamiętała okoliczności założenia rachunku przez M. J., a przede wszystkim to, że przy czynności wraz z pokrzywdzoną obecna była osoba trzecia. Niemożność stwierdzenia przez J. B., że osobą tą była właśnie oskarżona, w tej konfiguracji dowodowej nie może prowadzić do uwolnienia oskarżonej od odpowiedzialności. Zeznania J. B. potwierdzają bowiem relację M. J., w tej części, w której wskazuje ona, że w banku nie była ona sama i wpływają na ocenę jej wiarygodności, bowiem można domniemywać na tej podstawie, że jej relacja pozostaje wiarygodna nie tylko w zakresie obecności osoby trzeciej w banku, ale także wskazania, że tą osobą była właśnie A. M.. Świadek nie ukrywała przy tym okoliczności dla siebie „niewygodnych” tzn. tego, że sama raz próbowała uzyskać pożyczkę tzw. „chwilówkę” oraz tego, że jej mąż dopuścił się kradzieży na szkodę A. M., co zobowiązało ją do naprawienia szkody poprzez oddanie oskarżonej w gotówce równowartości utraconego mienia. Wszystkie te okoliczności przemawiają za wiarygodnością zeznań świadka M. J., które to stanowią jedną z poszlak w tej sprawie. Analiza operacji dokonywanych z rachunku założonego przez M. J., również stanowią wsparcie przedstawionej przez nią wersji wydarzeń i pośrednio przemawiają za sprawstwem oskarżonej A. M.. Do założenia przedmiotowego rachunku doszło bowiem w dniu 9 listopada 2015 r., a pokrzywdzona wskazała, że bezpośrednio po zawarciu umowy przekazała oskarżonej wszelką dokumentację związaną z elektronicznym dostępem do konta oraz kartę płatniczą. Już tego samego dnia na konto wpłacono kwotę 10 złotych oraz złożono pierwsze wnioski o udzielenie pożyczki, o czym świadczą dokonane w dniu 9 listopada 2015 r. przelewy weryfikacyjne na konta instytucji finansowych. Nie bez znaczenia pozostaje przy tym, że dokładna analiza wyciągu bankowego wskazuje, że oprócz transakcji wzajemnych między rachunkiem pokrzywdzonej, a instytucjami finansowymi znajdują się tam głównie przelewy skierowane na konto męża oskarżonej R. M. lub samej A. M.. Wyjątek stanowią dwa przelewy z dnia 18 grudnia 2015 r. na konta bankowe operatorów telefonii komórkowej, przy czym pokrzywdzona wykluczyła, iż posiadała umowę z jednym z nich tzn. z firmą P4. W świetle tych okoliczności stwierdzić należy, że nielogicznym byłoby uznanie, że to pokrzywdzona posługiwała się wskazanym rachunkiem bankowym, gdyż poza wskazanymi powyżej operacjami, nie znajdowały się tam żadne inne, które wskazywałyby właśnie na jego użytkowanie przez M. J.. Przedmiotowe konto wykorzystywane było bowiem niemalże wyłącznie do pozyskiwania pożyczek, a uzyskane środki były przekazywane następnie na konta należące do małżonków M., co również pośrednio wskazuje na to, że oskarżona dopuściła się zarzuconych jej czynów. Kolejną okolicznością przeczącą wersji przedstawionej przez oskarżoną A. M. stanowiły wskazane we wnioskach o udzielenie pożyczek numery telefonów, które jak ustalono w toku postępowania zostały zarejestrowane na świadka M. K.. Świadek M. K. również opisała okoliczności znajomości z oskarżoną wskazując przy tym, że oskarżona jej również obiecywała wspólne prowadzenie działalności gospodarczej i wskazując na niemożność założenia na siebie rachunku bankowego oraz zarejestrowania telefonów, poprosiła o to świadka. M. K. jednoznacznie stwierdziła, że numery telefonów zarejestrowane na nią, a użyte do uzyskania pożyczek przekazała do używania oskarżonej A. M.. Potwierdziła również, że zachowanie oskarżonej na jej szkodę stanowi przedmiot postępowania przed Sądem Rejonowym w Siedlcach w sprawie o sygn. akt II K 1024/17. Jak słusznie wskazał sąd I instancji niekwestionowanym pozostaje, że w sprawie II K 1024/17 oskarżona korzysta z domniemania niewinności, jednakże świadek M. K. jest źródłem dowodowym

również w tej sprawie. Sąd I instancji był zatem nie tylko uprawniony, ale także zobligowany do oceny jej zeznań, a także do wyciągnięcia wniosków w tym zakresie, co oczywiście nie przesądza o uznaniu odpowiedzialności karnej oskarżonej w sprawie II K 1024/17. Relacja M. K. – osoby, która nie zna osobiście M. J. – opisuje sposób działania oskarżonej względem niej bardzo zbliżony do tego, który przedstawiła M. J.. Nie sposób również uznać, że skoro przeciwko oskarżonej zainicjowano dwa odrębne postępowania przez dwie niezależne od siebie osoby w sprawach o podobnym stanie faktycznym, to stanowi to jedynie wynik chęci bezpodstawnego obciążenia A. M.. W konfrontacji do spójnych i konsekwentnych zeznań świadków M. J. i M. K. stoją wyjaśnienia oskarżonej A. M., która niemalże w całości zanegowała swoje sprawstwo. W przekonaniu sądu II instancji przyznanie się jedynie do podrobienia podpisu M. J. stanowiło przyjętą linię obrony i nie może przesądzać o wiarygodności całokształtu jej relacji. Oskarżona miała bowiem świadomość, że złożenie przez nią podpisu mogło być w prosty sposób zweryfikowane i z tego względu przyznała się do popełnienia czynu w tym zakresie. Ponadto zauważyć należy, że złożenie podpisu za M. J. na umowie pożyczki również stanowi jedną z poszlak wskazujących, że to właśnie oskarżona dopuściła się wszystkich przypisanych jej czynów. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, oparty na przesłance z art. 438 pkt 3 kpk, stanowi tzw. zarzut wtórny wobec uprzednio podniesionych zarzutów naruszenia art. 7 kpk. Skarżący kwestionuje przy tym te same okoliczności, co poprzednio. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 3 kpk tylko wówczas jest słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający w okolicznościach ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Nawet bowiem możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może uzasadniać wniosku o dokonaniu przez sąd błędnych ustaleń faktycznych. Do kwestionowanych przez skarżącego okoliczności sąd II odniósł się powyżej, zatem brak jest podstaw do powtórzenia tej samej argumentacji. Zauważyć przy tym należy, co już zaznaczono powyżej, że wskazywana przez obrońcę obraza art. 7 kpk nie zaistniała. Sąd I instancji w sposób właściwy dokonał zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w kwestionowanym zakresie, a tym samym ustalenia faktyczne poczynione na jej podstawie również były prawidłowe. Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że na gruncie tej sprawy nie zaistniały ani uchybienia wskazane przez skarżącego, ani też żadne inne, które stanowiłyby podstawę do zmiany zaskarżonego orzeczenia bądź też jego uchylenia celem przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Jednocześnie zauważyć należy, że skarżący nie podniósł żadnych zarzutów skierowanych bezpośrednio do sankcji zastosowanej względem oskarżonej A. M.. Powyższe nie zwolniło sądu II instancji z przeprowadzenia kontroli instancyjnej tej części rozstrzygnięcia, ale zwalnia od ustosunkowania się do kwestii kary oraz środków kompensacyjnych na gruncie tego uzasadnienia, gdyż stanowiłoby to jedynie powtórzenie prawidłowej argumentacji sądu I instancji (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 stycznia 2018 r. w sprawie II AKz 275/17). Sąd Okręgowy, na mocy art. 627 k.p.k., zasądził od oskarżonej A. M. na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. J. kwotę 840 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, ustalając wysokość tych kosztów na podstawie przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800). O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych oraz § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym. Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 437 § 1 kpk oraz art. 456 kpk.